

RESSÒ DE LA PARAULA

Variacions sobre l'amor resuscitat (XVII)

Com dèiem, mostrar la meravellosa relació que hi ha entre l'amor resuscitat i la felicitat no és fàcil, pel fet que molts no entenen que «felicitat» és quelcom més que «passar-ho bé» i que, fins i tot, demana fer un camí de vegades dur. I si expliquéssim en què consisteix la veritable felicitat? Potser s'entendria més la seva relació amb l'amor.

Però la cosa no és tan senzilla. El problema no està en definir què és la felicitat. Podem tirar mà de definicions acadèmiques, de les que apareixen en els llibres, com ara «felicitat és la possessió i el gaudi del bé suprem», o «la perfecta satisfacció i realització de totes les tendències i necessitats de l'ésser humà». De primeres aquestes són definicions que no ens agraden. Per un costat, semblen no poder relacionar la felicitat amb l'amor resuscitat, perquè fan pensar en «un jo absolutament satisfet», mentre que l'amor resuscitat parla d'un «jo absolutament lliurat a l'estimat». Per altre, sonen com «paraules massa grosses», alguns dirien també «massa abstractes».

Crec que la paraula «felicitat» avui ens fa por. Com també ens fan por (si se'ns permet l'expressió) tots els «maximalismes». Vivim temps de fixar-nos en allò pràctic i immediat. Que mani el dia a dia. La resta, millor deixar-ho, no pensar-hi, millor declarar-se «agnòstic envers la felicitat». És per la maduresa, el realisme, que dóna l'experiència? Crec que no. Més aviat, és degut a un estat difús de decepció envers els grans ideals barrejat amb un excés de pragmatisme egoista.

Però, podem parlar d'amor sense maximalismes, com ara la felicitat? El llenguatge dels enamorats sempre és maximalista. Sembla que l'amor porta sempre a l'exageració. C. S. Lewis ho deia amb la seva subtil ironia: els enamorats parlen en termes absoluts, amb hipèrboles, amb un llenguatge que sembla «diví» («no puc viure sense tu», «mai et deixaré», «ets tot per a mi»...). Després la vida de cada dia malauradament és tota una altra cosa. Sembla que el problema rau en mantenir l'exaltació (una mena de felicitat fora del comú) que proporciona l'experiència de l'amor, en la vida quotidiana i real, sempre prosaica i esforçada. G. Bessière recordava un professor de literatura que amagava la seva rica sensibilitat darrere un posat exageradament esquerp i agre. Per una banda deia: «Un bell rostre és el més meravellós dels espectacles. I l'harmonia més dolça és el so de la veu de l'estimada». Però per altra, citava a P. Verlaine: «La vida humil del treball rutinari és una tasca que requereix molt d'amor». I afegia: «L'amor és quelcom seriós: sense l'amor cap de nosaltres estaríem aquí».

—L'amor ens obre a l'infinit. Per tant ens permet d'accedir a la joia sense límits. Això és la felicitat.

—És cert que la felicitat consisteix en l'estat de satisfacció de totes les necessitats humanes. Però ben entès que estem fets per a l'amor: per a estimar i ésser estimats. Som més feliços quant més estimem.

—No ens fa por parlar així. En el dia a dia no vivim una exaltació fugissera, sinó una mena de felicitat que es tradueix en la pau i la serenor del qui sap que la porta és ja oberta i ningú la podrà tancar.

Per això, la clau que fa possible la felicitat aquí a la terra, en forma de pau i serenor, és viure, no qualsevol amor, sinó precisament l'amor resuscitat.

† **Agustí Cortés Soriano**
Bisbe de Sant Feliu de Llobregat

Reunió dels bisbes catalans a la Cerdanya

► Els onze bisbes de Catalunya van celebrar, del 13 al 15 de juliol, la reunió de treball 191 a la Cerdanya. Es van tractar, entre d'altres qüestions, diferents aspectes de la Pastoral de Joventut. A més dels preparatius de l'Aplec de l'Esperit, que tindrà lloc l'any vinent a Terrassa, cada bisbe va presentar un informe sobre la situació de la Pastoral de Joventut a la seva diòcesi, passant revista a temes com moviments, escoltisme, vocacions i d'altres. Els bisbes van celebrar l'Eucaristia a Santa Maria de Talló i les Vespres a l'església parroquial de Llivia. A la foto, els bisbes davant la Casa de la Vila de Llivia, amb l'alcalde de la localitat, Josep Pous. Llivia és un històric enclavament de l'Estat espanyol dins el territori de l'Estat francès.

GLOSSA

Estimar-se en la fragilitat

En la darrera sessió d'un cursset de preparació al matrimoni s'establí un interessant diàleg. El matrimoni animador de la sessió formulà una pregunta adreçant-se a tot el grup i assenyalant una de les parelles: «Estan preparats aquests dos joves per casar-se?» Els al·ludits canviaren de cara. Estan acabant el cursset de preparació al matrimoni. Han seguit les catequesis infantils, de postcomunió i de preparació a la confirmació. Han practicat exercicis espirituals. Han fet servei en diverses activitats de voluntariat. Però, en cert sentit, la pregunta no és forassenyada: Qui pot estar preparat per a una aventura així? Qui pot dir amb seguretat: em lliuro a tu per sempre? Continuant el diàleg, afegí la muller de l'animador: «Ben segur que heu escoltat o heu dit: jo mai t'abandonaré! Però aquest amor incondicional només és propi de Déu... i nosaltres ens atrevim a pronunciar aquestes paraules o semblants com fent-nos ressò de la seva veu. Posem la confiança en la seva força que ens acompanya per l'acció del sagrament».

El noi d'una de les parelles participants intervingué: «En aquestes trobades que hem tingut m'ha quedat clar que casar-se és donar-se l'un a l'altre, enterament, per sempre, oberts a la vida que l'amor crea. Però jo encara em

pregunto: no som massa fràgils, inconstants, els éssers humans per donar un sí com aquest?» Nova intervenció de la monitora: «Penso que el problema no resideix en aquest punt. Pel que fa a la fragilitat, només s'estimen els qui se saben fràgils i vulnerables. Què podem estimar en l'altre si no és la seva fragilitat que l'humanitza i el fa criatura de Déu?».

Veiem que la pregunta persisteix: es tenen un amor suficient que permeti un lliurament per sempre? Casar-se és comprometre's a estimar l'altre en la seva diferència, estimar-lo i perdonar-lo, i tornar a començar. Una opció total que es fa eco de l'opció de Déu per cada un de nosaltres. Una opció que es concreta, que es renova, s'alimenta... que es sustenta en l'amor que ja hi ha, en l'enamorament, però que és molt més que el simple enamorament! És, també, el pas de Déu per la vida de la parella. Els cristians hem descobert i experimentat aquest pas de Déu per la vida i per l'amor de la parella. Intuïm, almenys, la seva presència. Assumim el compromís de significar i assenyalat amb la nostra vida aquesta presència, font de vida. «I coneixem que està en nosaltres per l'Esperit que ens ha donat.» (1Jn 3,24).

Enric Puig Jofra, SJ

Edició castellana de *La caña de pescar*, de Ramon Prat i Pons

► Publiquem la portada de l'edició castellana del llibre de Ramon Prat i Pons *La caña de pescar. Un camino para explorar el misterio de la vida* (Editorial Milenio), presentat per Rafael del Río el passat dia 1 de juliol a El Escorial (Madrid), en el marc de la jornada d'inauguració de «La Escuela de Verano» de Càritas Española. Mn. Ramon Prat i Pons és col·laborador de la nostra publicació i fa poc ha estat nomenat vicari general del bisbat de Lleida.

DIUMENGE XXII DURANT L'ANY

▶ Lectura del llibre del Deuteronomi (Dt 4,1-2.6-8)

Moisés digué al poble: «Ara, Israel, escolta els decrets i les prescripcions que avui us ensenyo, i compliu-los. Així viureu, entrareu al país que el Senyor, el Déu dels vostres pares, us dona, i en prendreu possessió. No afegiu res als manaments que jo us dono ni en tragueu res. Compliu els manaments del Senyor, el vostre Déu, que us dono avui. Guardeu-los i poseu-los en pràctica. Si ho feu així, tots els pobles us tindran per assenyats i molt intel·ligents: quan sentiran dir que heu rebut tots aquests decrets, diran: "Aquest poble és una nació assenyada i molt intel·ligent". I realment, ¿quina és la nació que tingui els seus déus tan a prop, com el Senyor, el nostre Déu, és a prop nostre sempre que l'invocuem? I, quina és la nació, per gran que sigui, que tingui uns decrets i unes prescripcions tan justes com aquesta Llei que jo us he donat avui?»

▶ Salm responsorial (14)

R. *Senyor, qui podrà estar-se a casa vostra?*

Senyor, qui podrà estar-se a casa vostra? / El qui obra honradament / i practica la justícia, / diu la veritat tal com la pensa; / quan parla, no escampa calúmnies. R.

Mai no fa mal al proïsme, / ni carrega a ningú res infamant, / compten poc als seus ulls els descreguts, / honra i aprecia els fidels del Senyor. R.

No fia els seus diners a interès, / ni es ven per condemnar cap innocent. / El qui obra així, mai no caurà. R.

▶ Lectura de la carta de sant Jaume

(Jm 1,17-18.21b-22.27)

Germans meus estimats, tot el que rebem de bo, tot do perfecte, prové de dalt, baixa del Pare dels estels. En ell, res no canvia, no hi ha ni ombra de variació. Ell ha decidit lliurement que la proclamació de la veritat ens fes néixer a la vida, perquè fóssim com un primer fruit de tot el que ha creat. Acolliu amb docilitat la paraula plantada en vosaltres. És una paraula que té el poder de salvar-vos. Però no us limiteu a escoltar-la, que us enganyaríeu a vosaltres mateixos: l'heu de posar en pràctica. La religió pura i sense taca als ulls de Déu és que ajudeu els orfes i les viudes en les seves necessitats, i us guardeu nets de la malícia del món.

▶ Lectura de l'evangelí segons sant Marc (Mc 7,1-8.14-15.21-23)

En aquell temps, els fariseus i alguns mestres de la Llei que venien de Jerusalem, es reuniren entorn de Jesús i s'adonaren que alguns dels seus deixebles menjaven amb les mans impures, és a dir, sense haver fet la cerimònia de rentar-se-les. Cal saber que els fariseus, i en general tots els jueus, seguint la tradició que han rebut dels ancians, no mengen mai sense haver-se rentat les mans ritualment i quan tornen del mercat no mengen sense haver-se banyat; i observen per tradició moltes pràctiques semblants, com és fer passar per l'aigua vasos i gerros i atuells d'aram. Els fariseus, doncs, i els mestres de la Llei preguntaren a Jesús: «Per què els vostres deixebles no segueixen la tradició dels ancians i mengen amb les mans impures?» Jesús els respongué: «Isaïes tenia tota la raó quan va profetitzar de vosaltres, hipòcrites, tal com diu l'Escriptura: "Aquest poble m'honora amb els llavis, però el seu cor es manté lluny de mi. El culte que em dona és en va, les doctrines que ensenyen són preceptes humans". Vosaltres abandoneu els manaments de Déu per mantenir les tradicions dels homes».

Després cridà la gent i els deia: «Escolteu-me tots i enteneu bé això que us dic: Res del que entra dintre de l'home des de fora no el pot contaminar; només allò que surt de l'home el pot contaminar, perquè de dins de l'home, és a dir, del seu cor, en surten els pensaments dolents que el porten a cometre fornicacions, robatoris, assassinats, adulteris, estafes, maldats, enganyos, indecències, enveges, insults, arrogància, ximpleria: tot això dolent surt de dintre i és el que contamina l'home.»

▶ Lectura del libro del Deuteronomio (Dt 4,1-2.6-8)

Moisés habló al pueblo, diciendo: «Ahora, Israel, escucha los mandatos y decretos que yo os mando cumplir. Así viviréis y entraréis a tomar posesión de la tierra que el Señor, Dios de vuestros padres, os va a dar. No añadáis nada a lo que os mando ni suprimáis nada; así cumpliréis los preceptos del Señor, vuestro Dios, que yo os mando hoy. Ponedlos por obra, que ellos son vuestra sabiduría y vuestra inteligencia a los ojos de los pueblos, que cuando tengan noticia de todos ellos, dirán: "Cierta que esta gran nación es un pueblo sabio e inteligente." Y, en efecto, ¿hay alguna nación tan grande que tenga los dioses tan cerca como lo está el Señor Dios de nosotros, siempre que lo invocamos? Y, ¿cuál es la gran nación, cuyos mandatos y decretos sean tan justos como toda esta ley que hoy os doy?»

▶ Salmo responsorial (14)

R. *Señor, ¿quién puede hospedarse en tu tienda?*

El que procede honradamente / y practica la justicia, / el que tiene intenciones leales / y no calumnia con su lengua. R.

El que no hace mal a su prójimo / ni difama al vecino, / el que considera despreciable al impío / y honra a los que temen al Señor. R.

El que no presta dinero a usura / ni acepta soborno contra el inocente / El que así obra nunca fallará. R.

Jesús és observat per un grup de fariseus.
Pintura de P. de Pitati (fragment). Galeria Brera, Milà (Itàlia)

▶ Lectura de la carta del apòstol Santiago

(St 1,17-18.21b-22.27)

Mis queridos hermanos: Todo beneficio y todo don perfecto viene de arriba, del Padre de los astros, en el cual no hay fases ni períodos de sombra. Por propia iniciativa, con la palabra de la verdad, nos engendró, para que seamos como la primicia de sus criaturas.

Aceptad dócilmente la palabra que ha sido plantada y es capaz de salvaros. Llevadla a la práctica y no os limitéis a escucharla, engañándoos a vosotros mismos. La religión pura e intachable a los ojos de Dios Padre es ésta: visitar huérfanos y viudas en sus tribulaciones y no mancharse las manos con este mundo.

▶ Lectura del santo evangelio según san Marcos (Mc 7,1-8.14-15.21-23)

En aquel tiempo, se acercó a Jesús un grupo de fariseos con algunos escribas de Jerusalén, y vieron que algunos discípulos comían con manos impuras, es decir, sin lavarse las manos.

(Los fariseos, como los demás judíos, no comen sin lavarse antes las manos restregando bien, aferrándose a la tradición de sus mayores, y, al volver de la plaza, no comen sin lavarse antes, y se aferran a otras muchas tradiciones, de lavar vasos, jarras y ollas). Según eso, los fariseos y los escribas preguntaron a Jesús: «¿Por qué comen tus discípulos con manos impuras y no siguen la tradición de los mayores?» Él contestó: «Bien profetizó Isaías de vosotros, hipócritas, como está escrito: «Este pueblo me honra con los labios, pero su corazón está lejos de mí. El culto que me dan está vacío, porque la doctrina que enseñan son preceptos humanos.» Dejáis a un lado el mandamiento de Dios para aferraros a la tradición de los hombres.»

Entonces llamó de nuevo a la gente y les dijo: «Escuchad y entended todos: Nada que entre de fuera puede hacer al hombre impuro; lo que sale de dentro es lo que hace impuro al hombre. Porque de dentro, del corazón del hombre, salen los malos propósitos, las fornicaciones, robos, homicidios, adulterios, codicias, injusticias, fraudes, desenfreno, envidia, difamación, orgullo, frivolidad. Todas esas maldades salen de dentro y hacen al hombre impuro.»

COMENTARI

Fes bé i no facis mal...

Hi ha una dita popular a Catalunya que diu: «Fes bé i no facis mal, que altre sermó no et cal». Es tracta d'un d'aquests proverbis nascuts de la saviesa del poble. Al mateix temps, hem de reconèixer que aquesta dita tradicional recull l'essència de la saviesa de l'Evangelí.

Si ens hi fixem bé, l'entranya de les aspiracions més profundes de l'ésser humà coincideix amb l'entranya del cristianisme. Les dones i els homes som feliços quan estimem i som estimats. Nosaltres som cristians quan ens estimem segons el model d'amor

del Crist. Podem concloure, doncs, que fe i humanitat es troben, que la plenitud humana es correspon amb el model de vida evangèlic.

La primera lectura d'avui del Deuteronomi ens invita a ser «un poble asenyat», i segons el text, aquest seny correspon a la pràctica de la justícia. L'apòstol Jaume és encara més explícit quan identifica «posar en pràctica la Paraula, amb guardar-se de la malícia... i donar suport als orfes i a les viudes».

Quina llàstima que sovint perdem aquesta senzillesa i compliquem molt les coses. Aleshores, la gent queda

desorientada i té dificultats per entendre el missatge cristià. Jesús denuncia aquesta actitud retorçada quan recrimina als dirigents del seu temps i, també a nosaltres, que «abandonem els manaments... per mantenir les tradicions», que abandonem el seny evangèlic per mantenir unes rutines buides de sentit.

A la comunitat cristiana ens cal una gran reforma... Per començar, és urgent netejar l'interior, per tal de retornar a l'autenticitat i la transparència!

Ramon Prat i Pons

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA

- **Dilluns** (litúrgia hores: 2a setm.): 1Te 4,16-30 / Sl 95 / Lc 4,16-30
- **dimarts**: 1Te 5,1-6.9-11 / Sl 26 / Lc 4,31-37
- **dimecres**: Col 1,1-8 / Sl 51 / Lc 4,38-44
- **dijous**: Col 1,9-14 / Sl 97 / Lc 5,1-11
- **divendres**: Col 1,15-20 / Sl 99 / Lc 5,33-39
- **dissabte**: Col 1,21-23 / Sl 53 / Lc 6,1-5
- **diumenge** vinent, XXIII durant l'any (lit. hores: 3a setm.): Is 35,4-7a / Sl 145 / Jm 2,1-5 / Mc 7,31-37.

LA TRANSMISSIÓ DE LA FE AVUI

Les imatges idolàtriques

En termes generals, em sembla lícit afirmar que en la societat dels nostres dies, promocionada i sostinguda pels potentíssims recursos econòmics que hi ha darrere dels sistemes de la moda, hi ha una presència aclaparadora d'imatges idolàtriques, és a dir, d'idees, d'objectes i de persones que s'han constituït —o que han estat constituïdes— en finalitats *en-si*, en receptacles de l'adoració i de l'homenatge acrític i servil d'amplis sectors de la població.

Aquestes imatges no són —mai no podran ser-ho— trampolins que facin possible que l'ésser humà prengui embranzida i salti a una profunditat major de consciència, s'obri a un nivell superior d'humanització i de discerniment i tingui la gosadia de ser, sense concessions i sense mala consciència, autocrític i capaç de veure la vida amb els ulls d'altri.

En el nostre moment històric, tan favorable a tota mena d'imatges (i, com a contrapartida, tan contrari a la lectura), es dona

una situació ben paradoxal. En efecte, el desconeixement creixent de les narracions cristianes —l'anomenada en altre temps *història sagrada*— d'una majoria de la població impedeix —i ho impedirà encara més en el futur a curt termini— l'articulació de l'imaginari cristià, mentre que tots els altres imaginaris, recolzats i promocionats pels mitjans de comunicació, adquireixen unes dimensions que molt sovint són altament perilloses per a infants i adolescents.

L'analfabetisme religiós dels nostres contemporanis, que augmenta dia a dia, es tradueix en un procés d'iconoclastia respecte als continguts cristians i en un creixement esponerós de la idolatria respecte a l'*star system*, a la moda, als personatges de les revistes *roses* o als grans magnats de la indústria i les finances.

P. Lluís Duch, monjo de Montserrat

(*La crisi de la transmissió de la fe,*

Ed. Cruïlla-Fundació Joan Maragall, Barcelona 2007)

ENTREVISTA

ARCADI OLIVERES

Treballar pels drets de les persones

Justícia i Pau (JiP) és una entitat cristiana, dependent de l'Arquebisbat de Barcelona, que actua a Catalunya des de l'any 1968. La seva tasca se centra en la defensa dels drets humans, la promoció de la cultura de pau i la lluita contra la pobresa i l'exclusió social, mitjançant la sensibilització de la ciutadania i la pressió política sobre institucions i partits polítics. En complir els primers 40 anys de vida, JiP de Barcelona ha recollit en el llibre *Història dels 40 anys de Justícia i Pau*, escrit per Xavier Garí de Barbarà, els orígens i les activitats de l'entitat durant aquest període. Arcadi Oliveres, que n'és el president des de 2001, apunta que, per arribar a fer un món més just, els cristians podem aportar «el missatge evangèlic de les benaurances».

Després de 40 anys, gràcies a l'acció de JiP es pot dir que la societat està més sensibilitzada?

Justícia i Pau no pot pretendre dur a terme una sensibilització global de la societat, però sí que hi ha un tema en el qual treballa des de fa temps i que probablement ha causat un cert impacte en l'opinió pública. Es tracta de la cooperació al desenvolupament, en què Justícia i Pau en fou pionera gràcies a Joan Gomis; al 1981 organitzà la primera campanya en favor de la destinació del 0,7% del PIB dels països rics cap als països en vies de desenvolupament. Una quantitat que, tot i no haver-se assolit encara, a hores d'ara resulta ja ben insuficient.

Com a president, de què està més satisfet?

Estic especialment satisfet del conjunt de gent engrescada que creu en els objectius de l'entitat, amb el treball de la qual podem compaginar amistats i esperances. D'una banda, destacaria el creixement del Centre d'Estudis per la Pau J. M. Delàs pel que fa a la crítica de la despesa militar i del comerç d'armament; i, d'altra banda, naturalment, també el desenvolupament d'altres comissions sectorials i territorials.

Tenint en compte la coincidència de crisis —financera, energètica i alimentària—, podem dir que estem vivint una crisi global?

Sí, estem vivint una crisi global de la qual els qui pitjor ho passen són una gran part de la població del Tercer Món, i també els socialment més febles del Primer Món. Tan sols ens en sortirem si som capaços de transformar els valors que animen l'actual sistema econòmic tot renunciant a l'acumulació de béns i a l'especulació.

Òscar Bardají i Martín

CAMINS VERS LA LLIBERTAT

Jesucrist no suprimeix els deu manaments

Hem d'entendre el decàleg com a indicacions per portar una vida bona en llibertat i amb dignitat i l'hem de viure de tal manera que la gent pensi: obrant així la vida va bé, d'aquesta manera és possible una vida en llibertat. Amb això queda preservada la dignitat de la persona. Fent això, és possible la germanor dels pobles i dels individus.

En lloc de moralitzar i d'anunciar la fi del món si hom no obeeix els manaments, hauríem de confiar en l'efecte contagiós que té un nou comportament. I hauríem de gaudir en complir els manaments; aleshores es desperdaria també en d'altres el gust d'una vida regida pels manaments.

Com a cristians, no podem veure els deu manaments d'altra manera que a través del prisma de Jesucrist. Al sermó de la muntanya, Jesús sempre féu referència als deu manaments i a la interpretació que en feien els escribes jueus. I ell mateix els ha interpretat d'una manera inconfusible. No suprimeix els deu manaments, sinó que els resumeix en el manament de l'amor. L'amor no anul·la els manaments, sinó que els duu a la plenitud. «No us penseu que he vingut a anul·lar els llibres de la Llei o dels Profetes; no he vingut a anul·lar-los, sinó a dur-los a la plenitud» (Mt 5,17). Jesús considera els deu manaments com a fonament de la vida humana. Però volia mostrar quin és el seu sentit més profund. Volia fer veure la plenitud de vida que hi ha en ells.

Mateu ha descrit Jesús com aquell mestre de la Llei que, en cinc grans parlaments, fa referència als cinc llibres de Moisès i, sobretot, al sermó de la muntanya interpreta els manaments de Déu d'una manera nova. Però la vertadera muntanya en la qual sona el seu sermó és el Gòlgota. Allí Jesús experimenta la impotència i segueix estimant fins i tot els seus enemics. Allí es veu que l'amor és el resum de tots els manaments.

Anselm Grün

(*Els deu manaments*, Editorial Claret)

SANTORAL

30. ✝ Diumenge XXII durant l'any. Sant Fèlix, prev. i mr. a Roma (s. iv), patró de Vilafranca del Penedès; sant Fiacre, ermità, patró de botànics i jardiniers; beata Joana Jugan, vg., fund. Germanetes dels Pobres (1839).

31. Dilluns. Sant Ramon Nonat, rel. mercedari, dels primers, captiu a Algèria, cardenal, patró de Cardona; sant Nicodem, amic i seguidor de Jesús; sant Arístides, abat; sant Domènec de Val, noi mr. de Saragossa; sants Vicenç, Sabina i Cristeta, mrs., patrons d'Àvila.

1. Dimarts. Mare de Déu del Puig (València); sant Lleïr o Lliceri, bisbe de Coserans (s. vi); sant Gil o Gili, abat, penitent a Núria; sant Artur, màrtir; santa Anna, profetessa; sant Llop, bisbe; santa Teresa-Margarida Reddi, vg. carmelitana.

2. Dimecres. Sant Antolí o Antoní, mr.; santa Íngrid, vg. dominicana sueca (†1282);

santa Raquel, matrona bíblica (dona de Jacob); beats màrtirs de setembre (revolució francesa, 1789).

3. Dijous. Sant Gregori el Gran, papa (590-604) i doctor de l'Església, abans monjo, patró de la música; santa Basilissa, vg. i mr.; sant Simeó Estilita el Jove (521-597), monjo siríac; sant Sàndal, mr.

4. Divendres. Mare de Déu de la Consolació (o de la Corretja); sant Moisès, alliberador del poble d'Israel; santa Rosa de Viterbo, vg.; santa Rosalia de Palerm, vg.; sant Bonifaci I, papa (romà, 418-422).

5. Dissabte. Mare de Déu de la Cinta, apareguda, segons tradició, a la Catedral de Tortosa al 1178; sant Llorenç Justiniani (1433-1455), bisbe de Venècia; santa Obdúlia, vg. i mr.; beata Teresa de Calcuta, fundadora de les Missioneres de la Caritat (MC).

INTENCIONS DEL SANT PARE (setembre)

General: Perquè la Paraula de Déu sigui més coneguda, acceptada i viscuda com a font de llibertat i alegria.

Missionera: Perquè els cristians a Laos, Cambotja i Myanmar no es desanimin d'anunciar l'Evangeli als seus germans, confiant en la força de l'Esperit Sant.

PSICOLOGIA DE LA FAMILIA

El nacimiento es una explosión nuclear

El nacimiento del primer hijo de una pareja es una poderosa explosión nuclear. El núcleo familiar original, constituido por la pareja

conyugal, explota y se transforma en algo diferente. Surge en escena un nuevo elemento, el hijo, y da lugar a la aparición de una nueva figura en la estructura familiar, la pareja parental —el ejercicio como padres.

En realidad, con esta *explosión nuclear* se producen dos nacimientos en familia. El ser que acaba de nacer necesita que la pareja conyugal le haga un sitio, y a la vez hay que encontrar un nuevo lugar para la pareja parental que también acaba de nacer.

En esta nueva tesitura familiar, los progenitores han de establecer las reglas de convivencia que regirán a partir de ese momento. Han de negociar y renegociar entre ellos. Con paciencia, padre y madre, mediante un delicado proceso de tira y afloja, sin que uno quiera imponerse al otro, llegarán a un equilibrio en la normativa familiar.

Un símil musical: la pareja ha pasado de ser un dúo a un trío y, con el tiempo, quizá sea un cuarteto o un quinteto. Los padres, los músicos que sabían interpretar las piezas a dúo, ahora tienen que incorporar al hijo, el nuevo músico que acaba de arribar al conjunto. ¿Afinará o desafinará?

La familia puede hacer estas integraciones porque es un organismo vivo que se va adaptando a las circunstancias que se le plantean, por más adversas que éstas sean.

Dr. Paulino Castells

(*Psicología de la familia,*

Ed. Ceac, Barcelona 2008)

AGENDA

CRÒNICA

Confirmacions a Sitges. El final de curs és època de confirmacions als diversos arxiprestats de la diòcesi. El passat 28 de juny va ser l'hora per a un grup de nois i noies de la parròquia de Sant Bartomeu i Santa Tecla de Sitges, que van ser unguïts en aquest temple de mans del bisbe Agustí.

Reunió dels bisbes de les diòcesis catalanes a la Cerdanya. Del 13 al 15 de juliol va tenir lloc la darrera reunió del curs dels bisbes de la Conferència Episcopal Tarraconense, a la Residència de la Immaculada, de les Carmelites de Sant Josep, a Prats i Sansor (Cerdanya). Hi van tractar temes relatius a les diferents comissions de la CET i afers generals que afecten a la totalitat

de diòcesis amb seu a Catalunya, com ara el món de la Pastoral de Joventut i en particular els preparatius de l'Aplec de l'Esperit, que tindrà lloc l'any vinent a Terrassa. També van tenir ocasió de visitar el santuari de Santa Maria de Tallò (s. XI-XII) i l'enclavament de Llivia, tant la parròquia de Sant Guillem com la Casa de la Vila.

CULTURA

Concert a Collbató. 6 de setembre, 19 h.

Els Amics de l'orgue de Collbató organitzen aquest concert on s'escoltarà música del segle XVIII, de Santiago de Murcia. Amb el grup Codex, sota la direcció de David Murgadas. Parròquia de Sant Corneli, Collbató.

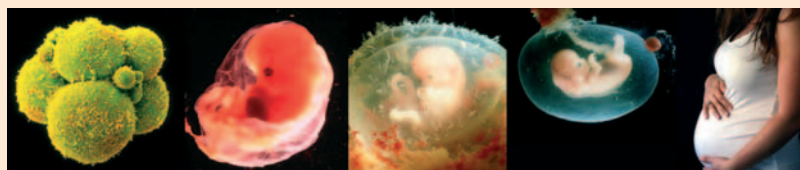
CATEDRAL

15 anys de l'Associació de familiars de malalts d'alzheimer del Baix Llobregat.

En motiu d'aquest aniversari, el bisbe Agustí presidirà una eucaristia d'acció de gràcies el proper diumenge 6 de setembre a les 12, a la Catedral de Sant Llorenç. La celebració serà animada litúrgicament per l'organista Jordi Gili i amb els cants de la soprano Maria Quintana i d'un grup dels mateixos malalts, conduïts per la musicoterapeuta Melissa Mercadal.

ESGLÉSIA DIOCESANA

AMPLIAR L'AVORTAMENT?

Soles i amb 16 anys

Els pares no compten en la futura Llei de Salut Sexual i Reproductiva i de la Interrupció Voluntària de l'Embaràs. Oblida la responsabilitat del pare en l'origen del fill i només diu que cal «el consentimiento expreso y por escrito de la mujer embarazada» (Art. 13). A continuació es refereix a la «interrupción del embarazo a petición de la mujer» (Art. 14) i res diu del pare. **Ni una vegada** surt la paraula pare, parella, home o varó, en aquest avantprojecte.

El pare i la mare són necessaris per iniciar la vida del fill, però també per educar bé els fills. On queda la responsabilitat de l'home, col·laborador necessari per donar vida a un nou ésser humà? L'home és, amb la dona, responsable de cuidar i educar i tenir cura de la llar. Una societat que cerca la igualtat de drets entre l'home i la dona, de forma estranya trenca aquesta igualtat quan parlem de la procreació al buidar de responsabilitat a l'home.

La dona, moltes vegades, **es troba sola i desorientada** per l'inesperat embaràs. En aquesta situació difícil, la càrrega de la decisió es deixa sols a ella. Un «sobretancat», amb informació de les ajudes si es vol tenir el fill i, també, sobre els centres on avortar. Aquest punt és rebutjat en l'excel·lent informe del «Consejo Fiscal». I proposa un assessorament obligatori realitzat per organismes independents. Aquests informarien dels «**possibles riscos i seqüeles de l'avortament, les ajudes a les famílies i altres opcions como l'entrega en adopció**».

Aquest avantprojecte també provoca una gran preocupació perquè **una noia de 16 anys**, sense el consentiment dels pares, podria avortar. No pot comprar tabac, ni alcohol, ni pot conduir un cotxe... però, podria avortar. Els pares són els primers en estimar-la, són els més interessats en el seu bé, són els millors consultors per aconsellar i recolzar-la. La seva exclusió, en definitiva, trenca els vincles familiars i deixa la dona més sola.

Delegació Diocesana de Família i Vida

ECO DE LA PALABRA

Variaciones sobre el amor resucitado (XVII)

Como decíamos, mostrar la maravillosa relación que hay entre el amor resucitado y la felicidad no es fácil, debido a que muchos no entienden que «felicidad» es algo más que «pasarla bien» y que incluso exige andar un camino a veces duro. ¿Y si explicásemos en qué consiste la verdadera felicidad? Tal vez se entendería más su relación con el amor.

Pero la cosa no es tan sencilla. El problema no está en definir qué es la felicidad. Podemos echar mano de definiciones académicas, de las que aparecen en los libros, como por ejemplo «felicidad es la posesión y el goce del bien supremo», o «la perfecta satisfacción y realización de todas las tendencias y necesidades del ser humano». A primera vista éstas son definiciones que no nos gustan. Por un lado, parecen no poder relacionar la felicidad con el amor resucitado, porque hacen pensar en «un yo absolutamente satisfecho», mientras que el amor resucitado habla de un «yo absolutamente entregado al amado». Por otro, suenan como «palabras demasiado gordas», algunos dirían también «demasiado abstractas».

Creo que la palabra «felicidad» hoy nos da miedo. Como también nos dan miedo (si se nos permite la expresión) todos los «maximalismos».

Vivimos tiempos de fijarnos en lo práctico e inmediato. Que mande el día a día. Lo otro, mejor dejarlo, no pensar en ello, mejor declararse «agnóstico ante la felicidad». ¿Es por la madurez, el realismo, que da la experiencia? Creo que no. Más bien, se debe a un estado difuso de decepción hacia los grandes ideales, mezclado con un exceso de pragmatismo egoísta.

Pero, ¿podemos hablar de amor sin maximalismos, como por ejemplo la felicidad? El lenguaje de los enamorados siempre es maximalista. Parece que el amor lleva siempre a la exageración. C. S. Lewis lo decía con su sutil ironía: los enamorados hablan en términos absolutos, con hipérbolos, con un lenguaje que parece «divino» («no puedo vivir sin ti», «nunca te dejaré», «eres todo para mí...»). Después la vida de todos los días desgraciadamente es otra cosa. Parece que el problema radica en mantener la exaltación (una especie de felicidad fuera de lo común) que proporciona la experiencia del amor, en la vida cotidiana y real, siempre prosaica y esforzada. G. Bessière recordaba un profesor de literatura que escondía su rica sensibilidad detrás de una postura exageradamente arisca y agría. Por una parte decía: «Un rostro bello es el más maravilloso de los espectáculos. Y la armonía más dulce es

el sonido de la voz de la amada». Pero por otra, citaba a P. Verlaine: «La vida humilde del trabajo rutinario es una tarea que requiere mucho amor». Y añadía: «El amor es algo serio: sin el amor ninguno de nosotros estaríamos aquí».

—El amor nos abre al infinito. Por lo tanto nos permite acceder a la alegría sin límites. Eso es la felicidad.

—Es cierto que la felicidad consiste en el estado de satisfacción de todas las necesidades humanas. Pero bien entendido que estamos hechos para el amor: para amar y ser amados. Somos más felices cuanto más amamos.

—No nos da miedo hablar así. En el día a día no vivimos una exaltación huidiza, sino una especie de felicidad que se traduce en la paz y la serenidad de quién sabe que la puerta está ya abierta y nadie la podrá cerrar.

Por ello, la clave que hace posible la felicidad aquí en la tierra, en forma de paz y serenidad, es vivir, no cualquier amor, sino precisamente el amor resucitado.

† **Agustí Cortés Soriano**
Obispo de Sant Feliu de Llobregat